

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

»Dobro si se postavil.« ga je pohvalil prijazni spremljevalec. »Take pogumne dečke čista naš junaški kralj.«

Markec in Lovrenc sta postala junaka dneva. Po vsej dolini in še daleč naokrog je šel glas o velikem dogodku. Lepi, rumeni cekin je romal iz rok v roke. Vsakdo ga je želel videti in po tehtati.

Ko je pa še Lovrenc prejel po pošti

lep kupček bankovcev in srebrnjakov, je presenečenje doseglo višek.

»Tako dobrega vladarja, kakor je naš kralj,« so rekli ljudje. »pa nima nobena druga država na svetu.«

— 13 —

V brodarjevo častitljivo kočo se je vrnila sreča. Od veselja se je razjokal stari Tomaž, ko je zopet zagledal svojo hčer in mu je Markec pojasnil, zakaj je bila mati zapustila prijazni domači krov.

»Ne boj se,« jo je tolažil. »Z božjo pomočjo se bomo že kako pretočkli sko-

zi življenje. Resnica je, da me že precej pritiskajo in teže leta, ali tako hudo me pa še niso zdelala, da bi ne mošel poprijeti za kako drugo delo, kadar ne bom več kos brodarškemu drugu. Če ne bo boljšega, pletel bom koše in polomljenim grabljam popraviljal zobovje.«

Najlepše dneve je sedaj preživiljal Markec. Nobena skrb, nikaka žalost mu ni več vznemirjala srca. Živel je kakor škrjanček sredi zlatega pšeničnega polja.

Kako prijazno se mu je bila nasmehnila boginja Sreča! Vrnila mu je ljubljeno mater in ga pripeljala pred ljubeznivo obličje Najvišjega Gospodarja. V zdravilišču so ga imeli vsi radi. Bil je tam, kakor doma. In za nameček mu je odvzela še poslednjo skrb: prijateljici Matildi se je vračalo zdravje. Deklica je že bila izven nevarnosti. Od nje,

nega brata in njegovega bogastva ni bilo nobene vesti več. Pismo, ki ga je bil na ciganovo prošnjo Markec napi-

sal, je priromalo z Dumaja nazaj, z pripombo: »Neznano kam odpotoval.«

»O, ti cigan, ciganski, kako grdo nas je potegnil!« se je razburil očka, razočarani optimist. »Prisežem, da je to pripisal sam. Poznam njegovo pisavo. No, rad bi sedaj videl tisti znameniti hotel njegove žene! Nemara, da še take strehe nima, kakoršno premore moja vila.«

Kakor v vetru dim, se je pretrgal lepi sen o obljubljenem pisanem vrtljaku.

Lovrenc, invalid je lepega dne popravil nekaj najpotrebnejših stvari v kovčeg in se je odpeljal v mesto . . . Jesen je že čarala svoje krasne barve na strmem pobočju Medvedovega hriba, ko se je vrnil v zatišje zdraviliškega doma. Skoraj ga ni bilo več poznati, tako se je izpremenil. Gladko obrit in skrbno počesan, oblečen v novo lepo obleko, zdravih, rdečih lic, se je na videz pomladil za najmanj 10 let. In kdor ni vedel, da je invalid, bi težko verjel, da mu služi proteza — umetna noga, ki je pri hoji komaj za spoznanje bila okornejša od zdrave.

»Jejmine, kako se je ta človek popravil,« je presenečena vzkliknila Markčeva mati. Kar videlo se ji je, kako ji ugaja bivši bojevnik.

»Še oženil se bo,« je pripomnil oče. »Priden je, pameten in pošten. Vsakega dela se bo sedaj lahko lotil.«

Silno se je začudil Lovrenc, ko je stopil po vrnitvi prvič v svojo delavnico.

Joj, kako se je bil Čivko zredil in potegnul v času njegove odsotnosti! In hrano že kar sam jemlje iz rok?

»Tega sem ga jaz naučil,« se je pohvalil Markec.

»Boš videl, kaj bo počenjal na večer!«

Vmraku je sovica moško pristopicala iz lope in se pognala proti košatemu vrhu najvišje smreke v parku. Od tam je oprezovala, kdaj se bo prikazal njen prijazni rednik . . . Ko ga je zagledala, je razprostrla krkla ter se spustila fantu na ramo. Z glasnim čivkanjem je terjala svoj delež. Ko je poključevala Markcu vse koščke mesa izpod prstov, je zopet odletela na svoje najljubše mesto.

»Sedaj tudi večkrat prenočuje na drevesu,« je poročal Markec prijatelju.

»Pa pridejo druge sove k nji v vas. Potem pa skovikajo in se love po vrhovih, da naše kopališke goste kar kurja polt obliva. Gospod ravnatelj je že rekel, da bo Čivka ustrelil.«

»Za Boga . . . menda vendar ne!« se je ustrašil Lovrenc.

»Kaj še! Bolj mu je pri srcu kot nama. Tudi on ga večkrat krmi.«

Nekaj dni pozneje pa Čivka ni bilo več videti. Vse iskanje in klicanje je bilo zaman.

»Glej, pa ga je le ustrelil,« je pikro dejal Lovrenc.

»Ne verjamem,« je ves v solzah ugovarjal Markec. »Na lastna ušesa sem bil slišal gospoda ravnatelja, kako se je jezil nad tistimi lovci, ki pobijajo koristne ptice. Še dobro pomnim, da je rekel nekoč: Človeka, ki nameri puško na tako krasno živalco kakor je Čivko, bi bilo treba naklestiti po parkljih in mu puško odvzeti. Velike uharice in orle so nam ti hajduki že iztrebili, čez nekaj desetletij bomo pa tudi lesne sove in čuke gledali le še nagačene po muzejih . . . Ne, naš gospod že nima sovice na vesti!«

Fantovo sklepanje je bilo pravilno, zakaj dva tedna pozneje, ko je že zadnja iskrica upanja ugasnila, da bi se pernati potep vrnil k svojim rediteljem, je nenadoma nekoga večera začivkalo vrh smreke v parku.

Kakor blisk, je letela radostna novica po zdravilišču:

»Čivko se je vrnil!«

Prihital je Markec in za njim ravnatelj, zbrali so se bolniki, resnični in namišljeni. In čudež — najsitnejši in najpraznovernejši so iztegali roke proti vrhu in z mesom vabili »mrtvaškega ptiča«.

Priletel je na streho stare kolibe, od tam pa naravnost Markcu na glavo. Glasno čivkajoč se je priklanjal in smešno vrtil glavo. Z velikimi, kakor črešnja črnica lepimi očmi, je brez strahu zrl na svoje prijatelje in z ukrivljenim močnim kljunom sprejemal njihove darove.

(Dalle prihodajič).

Bobek premaga hudega gosaka

Spet vam predstavim ljuba psička,
in to sta Bobek in Lisička.

Kaj se godi? Ob strašnem vrišču
gosak ju žene po dvorišču.

Debeli Bobek s trudom speši,
na vrbo skoči, da se reši.

Gosak za njim vrešči in gaga,
od jeze skoraj da omaga.

Gosak še enkrat silno prhne —
in šibka veja se odkrhne.
usoda pa je bila taka,
je Bobek treščil na gosaka.

Negiben, zle usode žrtev,
leži gosak premagan, — mrtev.
In zdaj se Bobek razkorači:
»Tako sem zmagal po — zvijači!«

D. S.

Premetena glava

Zivel je človek, ki je služil trideset let v cesarski vojski. Ko je dostupil, mu je dal cesar tri vinarje na pot, v kuhinji pa je dobil še pol hleba kruha. Možakar se je lepo poslovil in krenil proti domu.

Doigo je že hodil, pa nikjer žive duše. Končno pa je le srečal dva berača, ki sta ga poprosila vbogajme. Odsluženi vojak je segel v žep in dal vsakemu vinar. Šel je veselega srca da-

le, pa je zopet naletel na prosjaka. Privlekel je na dan še tretji vinar in ga dal revežu. Po poti si je mislil: »No, če pride še kdo, bom ga pa osrečil s kruhom.« Ni dolgo hodil in zopet je srečal ona dva berača, ki ju je prvi-krat obdaril. Bila sta sv. Peter in Kristus. Možakar je posegel v torbo in jima dal zadnje kar je imel, pol hleba kruha. Ko je že hotel kreniti dalje, se je oglasil Kristus: »Kaj si želiš za plačilo?« Starina ni dolgo premišljal, ampak je kmalu zini: »Takšno mošnjo, da ne bo nikoli zmanjkalo denarja v njej, takšno torbo, da bo na povelje »Primi ga!« zagrabila vsakogar, kdor bi mi hotel kaj žalega in pa takšen žebelj, ki ga bom lahko vtaknil v luknjico, pa bo potegnij vsakogar ven!« »Še nebesa si zaželi!« mu je natihoma pošepetal sv. Peter. Možakar pa si je mislil: »Zakaj bi naj za to prosil, ko vem, da bom v nebesa prišel saj živim dovolj sveto!« Dobil je kar je želel in je ves žareč v obraz, krenil dalje.

Hodil je po široki cesti. Zapazil je mišjo luknjico in zaskominalo ga je, da bi prezkusi žebelj. Storil je, kakor je mogel, iz luknjice je prbežala miška. Ubil jo je in si je dejal: »Dobro mi služijo moji hlapci.«

Daže je brusil pete po prašni cesti. Gričlo se mu je že sušilo. Srečal je krčmo in stopil vanjo. Po takratni šegi je kot odsluženi vojak dobil takoj kozarec vina in si je temeljito izplaknil pekoč jezik.

Dan se je nagibal že proti večera, pa je sklenil, da bo prenočil kar v tej gosulni. Ali, gostinčar mu je potožil, da ga ne more vzeti pod streho, ker spijo pri njem vsak večer prebivalci gradu, v katerem straši. Široko se je zasmejal in dejal: »Bom pač na gradu prenočeval, če drugje ni zame prostora!« Svarih so ga, ali vse zaman. Vedel je, da ima dobre zaveznike s seboj.

Zmračilo se je. Odšel je v grad in pričel kuhati kašo. Pa se ti je na vsem lepem priplazilo skozi dimnik nekaj črnega: Iz ust je motelo dolg jezik, na glavi je imelo rogove, na nogah pa ostudne panklje. Pa se je oglasilo to strašilo: »Kaj iščeš tu, človeški črviček? Lrž se mi poberi odtod!« Možakar je brz: »Torbica, primj ga!« In že je bil zlodej v njej. Kupal je dalje, pa se privršal skozi dimnik drugi

peklenseca, ki se je postavil prav tako oblastno kakor prvi. Ali tudi ta je moral hočeš nočeš v torbo. Tudi tretjemu zlodeju, ki je prikopital z žarečo sulico v roki, se ni nič boljše godilo. Možakar pa se je lepo mirno na-

jedel, odšel v spalnico, kjer je obesil torbo na klin in se utrujen vlegel k zaslužnemu počitku.

Zgodaj zjutraj ga je prišel iskat hlapec in je bil ves zavzet, ko ga je našel zvega in zdravega. Možakar je naročil hlapcu, naj privede s seboj tri močne kovače, z velikimi kladivi in nakovalom. Kovači so res prišli. Dal jim je torbo in jim dejal: »Bijte po njej vse dotlej, dokler vam ne rečem, da je dovolj!« Kovači so udrihali po torbi s takšno silo, da jim je pot curkoma lil po licih. Ko se je zdelo možakarju, da so zlodeje dovolj premikastili, je ukazal odvezati torbo. Iz nje so prilezli pobiti hudički in jo ucvrli iz gradu, da se je zaprašilo za njimi. Od tedaj ni na gradu nič več strašilo.

Ko so peklenščki pobegnili, se je poslovil tudi njihov krotilec in je krenil na daljno pot. Prišel je do pekla in stopil pred peklenška vrata, ki so pa bila dobro zapašnjena, zakaj hudiči so že izvedeli za njegovo početje z njihovimi sobratii. Možakar pa je porinil v ključavnico žebelj in ta hlap je stal pred njim sam poglavar peklenščkov, ki je ves trepetajoč dejal: »Nič te ne potrebujemo tukaj, pojdi dalje!«

Res je vzel naš znanec pot pod noge. Zavil je po ozki in srmi poti in prispel je pred nebeška vrata. Potrkal je. Prišel je odpirat sv. Peter, ki ga je takoj spoznal in mu dejal nejevoljen: »Kaj si nisi izvolil nebes?! Le hodi dalje!« Pa mož je bil trdoživ in se ni dal ugnati. Zasukal je jezik in že je zagrabila torba presenečenega sv. Petra, ki se je zaman otepal neprijetnega objema.

Možak je obesil torbo na vrata in stopil na tisto mesto, kjer je stal prej sv. Peter. Bili so zlati časi za pokojnike. Vsakogar je spustil v nebesa, pa naj je bil dober ali hudoben. Pa je prišel čez sedem let Kristus in je razvezal torbo. Ves ponižen je zlezal iz nje sv. Peter, Odsluženega vojaka, premeteno glavo, je odpeljal Kristus s seboj v nebeški raj.

GRISA KORITNIK:

Boj na dvorišču

*Rana ura — zlata ura —
ve to goska, raca, pura,
ve to kura besedično,
ve pegatka gospodična.*

*Pravi goska: »Ga-ga, ga-ga,
dobro jutro, račka draga,
že umita, že oprana,
po pariško počesana?«*

*Naj bo leto, naj bo zima,
vodo ljubiš, posestrima.
A ta kura neugnanka,
brska v blatu brez prestanka,
dere se in kokodaka
kot ob žabji svatbi mlaka.«*

*Sliši kura zle besede
svoje pernate sosedo,
pa ogovori pegatko
in obregne se na kratko:
»Vsakdo naj s seboj opravi,
nič soli ni v gosji glavi:
Naj se pere, naj se dere,
kmalu jo gospod oberel!«*

*Goska se obrne k puri:
»Jezik se posuši kuril!
A pegatki kljun porasti,
da bo mogla več popastil!«*

*Zdaj pa raca raci pravi,
da je goska rekla davi:
»Raca, ta ga vsak dan, žehta'
in na vodi perje tehta.
A o puri, da se čuje,
da s pegatom nekaj snuje...«*

*To vam pravim: Vse dvorišče
spremeni se zdaj v bojišče;
kljun in krempelj — grom in strelal
bosta kuram perja vzela.*

Tone Trdan:

Okameneli svatje

Pripovedka — z okolice Dolenje vasi

Če se peljete iz bele Ljubljane na »kočevarju« proti slavni dolenjski metropoli Ribnici in še naprej, zagledate prav kmalu, ko »brzec« prisopihva v znano ribniško dolino, dolg hrib — Veliko goro. To je tista Velika gora, kjer se je — seveda poleg obširnih kočevskih gozdov — še ohranil kosmatin, rjavi medved. Večkrat pride v podnožje gore in na polje hrustat koruzo. Ta gora se vleče leno od Auerspergovih gozdov in Gotenice tja proti Sodražici v smeri od jugovzhoda proti severozapadu. Najvišji vrh je »Bela stena«, ki se iz doline ne vidi, pač pa z zapadne strani. Vidijo pa se »Stene« na severni strani, lepa izletna točka Ribničanov in mnogih drugih obiskovalcev, posebno študentov.

Ob vznožju ene največjih sten je še danes odprtina s tremi lesenimi križi. Pri tej luknji je prihajal ven »lintvern«, ki je imel speljan podzemeljski hodnik prav do cerkvice sv. Marjete na polju, — kakor pripoveduje zelo stara pripovedka in pa stari ljudje. Kdo je postavil te križe, pa ne ve nihče povedati.

Odkod so se vzele te priladne »Stene«, nam pripoveduje pripovedka takole:

Bog ve, kdaj je to bilo . . . Stare »grče« se še dobro spominjajo, da so jim nekoč pripovedovali menda gorenjski ali prigoriški lončarji z znamenite dalenjevaške fare, kako je bilo na neki svatbi. Ne ve se, kje so bili svatje bolj razposajeni: v Dolenji vasi, odkoder so peljali »balo« in brhko nevesto z njo, ali pa v Zadolju, kamor bi »mlada« prišla.

Vsekakor bo res, da so vozili z ikrimi konjički preko Blat, mimo ob vznožju Velike gore ležečega Obrha, kjer izvira bistra studenčnica Rakitnišica. Tu so se malo odpočili, navžili hladne vode in blažena senca košatih bukev in temnozelenih iglavcev le vročega pomladanskega popoldneva vso družbo kar omamljala. Res je lepo, kar romantično pri tem izvirku . . . Star, na pol podrt mlin, kľjubuje vsem vetrovom. Samo neki priletni stric gospodarji še v njem, čeprav pripoveduje,

da straši . . . Pa menda ne, če ne strašijo stare, pobožne ženice Obrške, ki se zdaj pa zdaj tod sprehajajo . . .

Naši prebrisaní svatje, samí dobrodušni in originalni »dlačinci« so uživali vse čare narode ob zvokih hreščeče harmonike, ki jo je raztezal stric Matevž. Po mnogih ovinkih so prišli z gozda v ravnino. Solnce je pripekalo, kot še nikoli. Potili so se kot lončarji v »ožagi«, to je tisti peči, kjer žgo lonce, sklede, piščalke, konjičke in druge lončarske izdelke. Vročina ni niti za trenotek ponehala. Čeprav so jih vozili iskri konji, vendar daleč so imeli še do nevestinega doma. Ker vročina ni ponehala, so začeli preklinjati solnce, da jih tako neusmiljeno žge. In pravijo: ni bila še izgovorjena zadnja kletvica, je že Bog poslal zasluženó kazen. Vsi svatje z nevesto in ženinom so se spremenili v skalnate stebre, ki se še danes vidijo na Veliki gori.

Le dobro jih poglejte, kako ponosno stoje in pripovedujejo vsej dolini svoj žalostni konec. Nekateri boste šli prav kmalu v počitnicah na letovanje k morju preko ribniške doline, pa ne pozabite mimogrede pogledati na »Stene«. Če pa utegnete, oglejte si zanimivosti Velike gore. Pojdite na »Stene« in uživati boste krasen razgled po vsej Dolenjski. Prostrani kočevski gozdovi bodo pred vami, kakor na dlani. Vrh Rog ponosno dviga svojo glavo . . . poglejte malo dalje, pa boste v duhu v kraljestvu Trdinovih povesti, bajk in pravljic . . . na Gorjancih. V megli bosta Kurešček in Sv. Anton, ob jasnem, sočnem jutru pa lahko vidite tudi gorenjske velikane . . . Le pridite pogledat rjavega kosmatna, pa se nič ne bojte, če ga srečate, saj jo bo jadrno popihal pred vami.

PURNAT

Jutrovčki pišejo

MOJ POLET NA LUNO

Ko sem zaspal
sem zasanja,
da velik sem gospod,
ki fino hodi okrog.

Naročil sem raketo si,
da z njo na luno frčal bi,
da videi bi, kako
kovač drži roko!

Ko bila je gotova,
bila je najnovejš'ga kova,
jaz mislil sem, kako
na luno bo to šlo.

Ko so jo izstrelili,
vsi so se čudili,
ker niso vedeli, kako
mogoče leteti je tako.

Do prvega planeta
šlo je prav lepo,
zdaj videl sem že mnogo sveta.
in bil vesel sem z'lo.

Ze sem luni bližal se,
ko skoraj sédel sem od groze,
ker videl sem ogromne koze,
ki že so obliz'vale se.

Padel sem v nezavest,
ko zbudila me je »srečna« vest,
da padel sem s postélje!

J. Predan, dijak, Ljubljana,
Glince VI, 4.

Potovanje na Mars. V hotelu »Palace« sta sedela pri veliki mizi dva moža, ki sta se tiho, sem pa tja, nasmehnila, moža, za katere se je zanimal ves svet. Eden je bil Američan, Charles Wood po imenu, velik astronom in iznajditelj, drugi, Artur Hearst pa je bil pravi tipični Anglež z monoklom, bil pa je ravnatelj zvezdarne v Greenwichu. Hotela sta narediti poizkus z raketo, katera bi ju ponesla skozi tropo v stratosfero in nato daleč v vesmirje, k planetu Marsu.

Raketa je bila pripravljena, bombe s kisikom napolnjene, samo vzletišče so še gradili in čakali polne lune. Z raznimi poizkusi sta ta dva moža iz-

računala, da bo raketa hitela z gigant-sko brzino po vesmirju.

Približal se je čas odhoda in ogromna množica z vsega sveta, z juga in vzhoda, severa in zahoda, je posedla prostore ob vzletišču. Tedaj sta se, okoli sedmih zvečer v elegantnem Mercedesu pripeljala Anglež in Američan v obleki iz usnja in prepojeni z oljem in gumijem. Raketa je bila postavljena na koncu vzletišča. Moža sta se poslovila od prijateljev, ki so jima želeli srečno pot in stopila skozi majhna vrata, ki so se za njima hermetično zaprla.

Množica je potihnila in vse je napelo vid in sluh, tedaj pa je skozi zrak zabobnelo, zagrmelo, zabliskalo in velika pošast — raketa — pa je zdrčala naravnost proti vzhodu, tja, kjer se je bil pokazal planet Mars.

Z velikanskim treskom in ropotom je raketa izginila v višave, tja, daleč od človeštva, v domovino kozmičnih žarkov. V zvezdarni so še dolgo časa s teleskopom videli raketo in je naposled tudi njim izginila izpred oči. Ves svet je čakal in mislil, ali se bo vrnila ali se ne bo?

Ko sta moža vstopila v raketo, so se jima tresle roke in nekaka omotica se ju je prijemala. Toda streznila sta se. Na glavo sta si dala aluminijaste čelade; in ko sta se spogledala, sta se drug drugega prestrašila. Artur Hearst je stopil k vzvodu, potegnil, oglušujoč pok, majhen stresljaj in že sta dobila občutek, da letita po zraku. Legla sta oba na pripravljene postelji in molčala. Pa je vprašal Charles Wood svojega tovariša Arturja: — »Kako se počutiš, cher ami?« — All right!« — Dobro — »Yes.«

Višinometer je pokazal višino, v kateri še ni bila človeška senca. Preletela sta stratosfero in letela sta samo še od zaleta. V daljavi sta že videla cilj svojega potovanja. Vedno bolj sta se bližala in opazila sta tiste znamenite kanale, in vedno bolj sta se bližala v območje Marsa.

Dvakrat sta zaokrožila okoli njega, opazila sta reke, morja, gorovje in celo — ljudska bivališča. Spustila sta se

na tla in pristala na Marsu, daleč, daleč od rodne zemlje... Bila sta prva Zemljana na Marsu! Odprla sta vrata in stopila na tla, na zemljo, ki je bila rdeče barve. Odpela sta čeladi in z lahkoto sta zadihala sveži zrak...

Opremila sta se z dolgimi palicami in odkorakala od rakete. Prišla sta do prvih bivališč in prebivalci Marsa — o čudo božje — podobni so bili zemeljskim zamorcem, so prestrašeni odbežali izpred njiju. Oblečeni so bili v platnene obleke, in okoli vratu in na roki so imeli obroče iz suhega zlata. »Pa pojdiva dalje,« je rekel Artur, in stopila sta dalje in prišla skozi vasi na trg, okoli katerega je bilo polno zidanih hiš. Tu so ju napadli marsovi bojovníki in ju ujeli, ter pripeljali pred marsovskega kralja, ki ju je vprašal v pojočem glasu, kaj da hočeta tukaj. Nista ga razumela...

Zaprli so ju v klet, a naša dva potnika sva vzela beležnice in svinčnika, da bi zapisala kaj zanimivega, pa je čistokrvni Anglež Hearst izjavil, da je doma, v Londonu, pozabil svinčnik. — Na, ti ga pa jaz posodim. — In sta pisala...

Drugi dan ju je kralj v spremstvu vojščakov in množice marsovcov pripeljal nazaj k raketi in je rekel: — Mi ne maramo vsiljivcev in nepovabljenih gostov. Zbogom! —

»Good bye!« je pozdravil Anglež in stopila sta nazaj v raketo. Skozi okno je pokazal Charles kralju Marsa osle in z hrumečim glasom je raketa izginila začudenim Marsovcem izpred oči.

Z vse brzino sta hitela nazaj v naročje svoji materi Zemlji, kateri sta se bližala z vso hitrostjo. Obkrožila sta jo in pristala nedaleč od Londona. Velikanske množice so ju ponesle na ramah v mesto in vsi časopisi so pisali o njiju, o teh dveh možeh, ki sta takoj sklenila, da se vrmeta še na Mars, z večjim številom nepovabljenih gostov, ki se bodo pa sami povabili... In zonet sta sedela v hotelu, pa je rekel Charles Arturju: — Ti, vrni mi moj svinčnik, ki sem ti ga posodil na Marsu! — »Ej, za vraga, oprost mi, gori sem ga pozabil, gori na Marsu.« — »No, ker si Anglež, pa ti oprostim.« — »All right!«

Koman Viktor, dijak
Ljubljana

Rešitev posetnice VI.

Prirodoslovec.

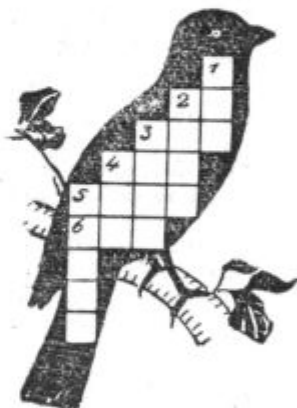
Rešitev posetnice VII.

V Beogradu.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Kopač — Ponikvar Stanko, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani, Maček Mary, dijakinja II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Maček Lina, uč. IV. razr. osn. šole pri Ljubljani, krah v Ljubljani.

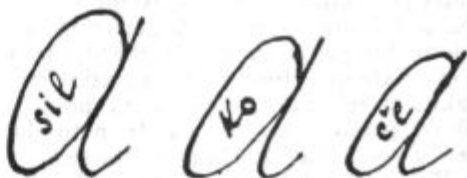
Križanka „ščinkavec“

Vodoravno: 2. pritrtilnica; 3. zver; 4. morska žival; 5. osrednji organ; 6. besedica zadrege.

Navpično: 1. ponosen ptič; 2. nežno bitje; 3. del obraza; 4. del ladje; 5. luč Jugoslovenstva.

Novodobna posetnica

Kako se piše ta gospodična in kako ji je ime?